

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **Port Service s.r.o.**, IČO: 28514734
sídlem Opatovická 160/18, Praha 1

zastoupena advokátem Mgr. Ing. Petrem Lhotským
sídlem Na Příkopě 988/31, Praha 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, sp. zn. 1474-5/2018-510000-12,
č. j. 2845/2019-900000-316,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo částečně změněno, fakticky však zcela potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „**Celní úřad**“) ze dne 22. 10. 2018, č. j. 447173/2018-510000-12 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 294 odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**celní zákon**“) a za tento delikt jí byla podle § 294 odst. 2 písm. a) téhož zákona uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Změna výroku provedená žalovaným spočívala toliko v úpravě přesného znění celního zákona, jež se na jednání žalobkyně vztahovalo – údaj o znění zákona do 28. 7. 2016 žalovaný nahradil údajem o znění do 31. 12. 2014, které bylo účinné v době, kdy mělo ke spáchání správního deliktu dojít.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předcházející průběh kontroly a řízení před Celním úřadem a shrnul rovněž odvolací námitky. Posléze se žalovaný věnoval otázce, jaká úprava a v jakém znění je pro posouzení věci rozhodná, a vysvětlil, z jakého důvodu přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí. Zároveň v této souvislosti uvedl, že pozdější úprava, vč. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), není pro žalobkyni příznivější.
4. K vlastní podstatě věci pak žalovaný předeslal, že se zcela ztotožňuje se závěrem Celního úřadu, podle kterého žalobkyně do podaného celního prohlášení č. 14CZ6100001E2RCAC1 dne 16. 9. 2014 uvedla nesprávné údaje, a poskytla tak celním orgánům nesprávné a nepravdivé doklady k dovezenému zboží, čímž se dopustila správního deliktu. Žalovaný zdůraznil, že v podaném celním prohlášení byly uvedeny nesprávné údaje o původu zboží „TW“ - Tchaj-wan namísto správného „CN“ - Čínská lidová republika. Potvrzení o původu zboží („*Certificate of origin*“) č. ED14FA08555 bylo s ohledem na výsledky šetření OLAF a institucí EU nepravé nebo zfalšované. Na předmětném JSD MRN 14CZ6100001E2RCAC1 je tak u položky č. 1 chybně deklarována země původu dovezeného zboží. Žalovaný zde odkázal zejména na Zprávu OLAF No. AM 2016/009, č. případu OF/2015/1332, Informaci č. OCM(2017)12896-30/06/2017 (dále jen „**Zpráva OLAF**“). Vysvětlil, že OLAF zahájil šetření případu týkajícího se úniku antidumpingového dovozního cla uvaleného na čínské spojovací prostředky dovážené přes Tchaj-wan na území Společenství. Šetření probíhalo ve spolupráci s Orgánem celního pátrání Tchaj-wanu (dále jen „**DOI**“), který poskytl OLAF údaje o zásilkách kontejnerů v souvislosti se zpětným dovozem spojovacích prostředků z tchajwanských svobodných pásem, kdy byly tyto zásilky původně dovezeny z Čínské lidové republiky. Žalovaný upozornil, že přílohou Zprávy OLAF je komplexní excelová tabulka informací získaných od orgánu DOI, ze které vyplývá ucelený řetězec událostí potvrzující uvedené závěry.
5. Žalovaný se též vyjádřil k námitce zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt v důsledku uplynutí promlčecí doby ve smyslu § 112 odst. 2 věty první zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odpovědnosti za přestupky. Podle žalovaného se s ohledem na větu druhou tohoto ustanovení promlčecí doba v délce 3 let od spáchání přestupku nepoužije, protože k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Je proto nutné použít dobu promlčení, resp. lhůtu pro zánik odpovědnosti za spáchaný správní delikt uvedenou v právní normě účinné v době spáchání tohoto deliktu, tj. dle celního zákona ve znění do 31. 12. 2014.

6. Žalovaný nepřisvědčil ani tvrzenému naplnění liberačního důvodu podle § 298 odst. 1 celního zákona, pro jehož naplnění nestačí skutečnost, že odpovědný subjekt provedl z jeho hlediska plně standardní postup při plnění svých povinností. Připomněl, že žalobkyně se stala nepřímým celním zástupcem příjemce zboží dobrovolně, a to na základě svého uvážení. Sama si tak mohla stanovit podmínky, za kterých zastupování přijímá – vyhodnocení rizika zůstává plně na ní. Za účelem prověření informací o původu zboží bylo např. možné v souladu s čl. 12 dřívějšího celního kodexu [nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů] podávat žádosti o závazné informace o původu zboží, které byly následně pro celní orgány ve vztahu k oprávněným osobám pro účely určení původu zboží závazné. Z výše uvedeného je zřejmé, že existovala zcela reálná, nikoliv jen hypotetická či v praxi nerealizovatelná, opatření, která mohla žalobkyně využít ve snaze zabránit uvedení nesprávných údajů do předmětného JSD.
7. K odvolací námitce poukazující na skutečnost, že v důsledku zrušení nařízení Rady (ES) č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „**nařízení č. 91/2009**“), nelze clo vybírat ani doměřit, žalovaný konstatoval, předmětem posuzované věci je pouze to, zda žalobkyně uvedla v celním prohlášení nesprávné údaje o původu dováženého zboží, čímž se dopustila příslušného správního deliktu. Skutečnost, zda jí bylo antidumpingové clo vyměřeno oprávněně, pak předmětem tohoto řízení není.

III. Obsah žaloby

8. Žalobkyně proti popsaným závěrům žalovaného brojila správní žalobou, v níž pod **prvním žalobním bodem** namítla, že ve věci došlo k prekluzi (promlčení) odpovědnosti za správní delikt. Žalobkyně poukázala na to, že podle § 298 odst. 3 celního zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm celní úřad nezažal řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Žalobkyně upozornila, že jak žalovaný, tak Celní úřad své závěry opřeli o Zprávu OLAF a její přílohy. Podle jejího názoru se tak Celní úřad o správním deliktu dozvěděl právě ze Zprávy OLAF ze dne 30. 6. 2017. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno vydáním příkazu ze dne 8. 8. 2018. Řízení tak bylo podle žalobkyně zahájeno až po uplynutí jednoho roku ode dne, kdy se Celní úřad o správním deliktu dozvěděl.
9. V rámci **druhého žalobního bodu** žalobkyně namítla, že žalovaný nevzal v úvahu existenci liberačních důvodů ve smyslu § 298 odst. 1 celního zákona a rozhodl nerozumně. Žalobkyně vlastně nese absolutní odpovědnost za nepředvídatelnou skutečnost – zdůraznila, že při zpracování celních prohlášení provedla kontrolu všech dokladů. Ty svědčily o tchajwanském původu zboží a do šetření OLAF neměla důvod o tom pochybovat. Zboží deklarovala dle pravého osvědčení původu, které je v EU i dle žalovaného nadáno presumpcí správnosti. Svými prostředky nemohla žalobkyně pravý původ zboží zjistit (o účelové změně původu nevěděla, ani vědět nemohla, přičemž ani

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Celní úřad neměl v době dovozu žádné pochybnosti). Tvrzení, že mohla požádat o závaznou informaci o původu zboží, je v zásadě jen v rovině teorie. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně též navrhla moderaci sankce v podobě upuštění od uloženého trestu ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s.

10. Pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně poukázala na to, že antidumpingové clo na dovoz výrobků z ČLR bylo zrušeno prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278 (dále jen „**nařízení 2016/278**“), a to dnem jeho účinnosti. Je proto zřejmé, že nebude existovat žádný fiskální následek, jelikož clo nelze od účinnosti uvedeného nařízení vybírat. Žalobkyně namítala, že se žalovaný s touto otázkou řádně nevypořádal, nezohlednil, že Celní úřad při odůvodnění pokuty vycházel právě z existence úniku na cle (ve výši 466 775 Kč). Pokud by k úniku nedošlo, byla by pokuta nižší nebo by nebyla uložena vůbec.
11. Závěrem pak žalobkyně navrhla, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

12. Žalovaný ve svém vyjádření k **prvnímu žalobnímu bodu** zdůraznil, že celní zákon rozlišoval jednoletou subjektivní a šestiletou objektivní lhůtu. Pokud jde o jednoletou subjektivní lhůtu, žalovaný připustil, že Zpráva OLAF byla stěžejním podnětem pro zahájení kontroly po propuštění zboží. Tato zpráva však obsahovala jen indicie o možném porušení právních předpisů, které musely být následně prověřeny. Rozhodným dnem, kdy se Celní úřad o spáchání správního deliktu dozvěděl, byl však až okamžik vypracování zprávy o kontrole dne 5. 1. 2018.
13. K námitkám **druhého žalobního bodu** žalovaný uvedl, že institut liberace je jako výjimka z principu objektivní odpovědnosti nutné aplikovat jen výjimečně. Nepostačí pouhý poukaz subjektu na to, že provedl plně standardní postup při plnění svých povinností. Důkazní břemeno přitom leželo právě na žalobkyni. Přesto právní úprava nabízí řadu možností, jak ověřit správnost deklarovaných informací, vč. žádosti o závaznou informaci. Žalovaný též zopakoval, že žalobkyně zastupovala příjemce zboží dobrovolně a mohla si stanovit podmínky, aby případné riziko minimalizovala.
14. Pokud jde o **třetí žalobní bod**, žalovaný setrval na závěru, že to, zda bylo žalobkyni antidumpingové clo doměřeno oprávněně, či nikoli, není rozhodné; podstatné je jen to, zda žalobkyně do celního prohlášení nesprávné údaje. Tímto způsobem se přitom žalovaný s námitkou vypořádal již v rámci napadeného rozhodnutí. Nikdy v průběhu řízení ovšem žalobkyně nenamítala nepřiměřenost sankce či její nedostatečné odůvodnění, uloženou sankcí se proto žalovaný zabýval jen v obecné rovině.
15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
16. V **replice** k tomuto vyjádření žalobkyně navázala na svou žalobní argumentaci a v reakci na vyjádření žalovaného zdůraznila, že Celní úřad se o čínském původu zboží dozvěděl výlučně ze Zprávy OLAF. Žalobkyně taktéž setrvala na argumentaci ohledně liberace – lze po ní požadovat jen taková opatření, jež byla objektivně způsobila provést. Dodala, že bytí je zastupování v celním řízení ze strany žalobkyně dobrovolné, jde o její hlavní podnikatelskou činnost, přičemž zboží v podobě ocelových podložek nelze považovat za rizikové. Též apelovala na „*zdravý rozum*“. Opakovaně též akcentovala, že již v odvolání vznášela námitku, že jejím jednáním nedošlo k úniku na cle, žalovaný tuto námitku

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyhodnotil jako irelevantní a dostatečně se s ní nevypořádal. Na výsledku řízení o antidumpingovém cle přitom záleží, zda bude sankce vůbec vyměřena.

V. První rozsudek ve věci

17. O podané žalobě již městský soud jednou rozhodoval. Rozsudkem ze dne 17. 3. 2021, č. j. 9 Af 8/2019 - 44 (dále jen „**zrušený rozsudek**“), napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil s odkazem na zánik odpovědnosti žalobkyně. Ze spisového materiálu, který měl k dispozici, dovodil, že Celní úřad se rozhodné skutečnosti dozvěděl již ze Zprávy OLAF, přičemž k seznámení s ní došlo nejpozději ke dni 27. 7. 2017, kdy byla vyhotovena ověřovací doložka převedení dokumentu do digitální podoby. Vyhověl tak prvnímu žalobnímu bodu (ostatními se nezabýval).
18. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, v níž akceptoval základní východiska zdejšího soudu, zdůraznil však a předložil k tomu i další podklady, že ověřovací doložka byla vyhotovena jím, jakožto nadřízeným metodickým orgánem, Celnímu úřadu byla ovšem Zpráva OLAF zaslána (a její přílohy zpřístupněny) nejdříve dne 8. 8. 2017. K prekluzi proto nedošlo. Nejvyšší správní soud této kasační stížnosti rozsudkem ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Afs 110/2021 - 31 (dále jen „**rozsudek NSS**“), vyhověl. Zdůraznil, že pro počátek běhu lhůty je rozhodné, kdy se s podklady seznámil příslušný celní úřad, nepostačuje, že je měl k dispozici žalovaný. Ověřovací doložku převodu dokumentu do elektronické podoby přitom provedl pracovník žalovaného. Nelze z ní proto dovozovat, že informacemi disponoval rovněž Celní úřad. Kasační soud městskému soudu uložil, aby se otázkou, kdy se rozhodné informace dostaly do dispoziční sféry Celního úřadu, zabýval opětovně a za tím účelem případně doplnil dokazování o podklady předložené žalovaným.
19. Zdejší soud posléze žalovaného vyzval k předložení těchto podkladů. V podání ze dne 9. 9. 2022 žalovaný tyto předložil a dále uvedl, že se Zprávou OLAF nejprve nakládal jeho metodický orgán a teprve dne 8. 8. 2017 byl Celnímu úřadu zaslán podnět ke kontrole s tím, že obsáhlé přílohy Zprávy OLAF byly uloženy do společného datového úložiště, kde s nimi mohl seznámit. Kompletní Zprávu OLAF žalovaný Celnímu úřadu zaslal s podnětem ze dne 23. 8. 2017. Podle žalovaného se tak Celní úřad s rozhodnými informacemi seznámil dne 24. 8. 2017, nejdříve pak k tomu mohlo dojít dne 8. 8. 2017. Jelikož k zahájení řízení došlo vydáním příkazu dne 8. 8. 2018, je zřejmé, že se tak stalo v roční prekluzivní lhůtě.

VI. Průběh jednání ve věci

20. Na jednání konaném dne 24. 10. 2022 soud nejprve stručně vymezil předmět řízení, shrnul argumentaci obou stran a připomněl dosavadní vývoj věci. Žalobkyně k věci doplnila, že zdejší soud i Nejvyšší správní soud vycházely z toho, že nejdřívejší datum, kdy se se zprávou celní orgány seznámily, bylo datum 27. 7. 2017, kdy je ve spise zachycen doklad o konverzi do digitální podoby; to je ovšem datum konverze informace OLAFu. Z příkazu i prvostupňového rozhodnutí ovšem vyplývá, že správní orgány vycházely ze zprávy OLAFu označené jako č. AM 2016/009, jež se ve spise rovněž nachází a jež má ještě dříve datované datum konverze (27. 9. 2016); poukázala také na to, že k těmto podkladům ze správního spisu neměla dlouho přístup, proto na to poukazuje až nyní. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný vyčkával značnou dobu, než informace předal Celnímu úřadu, podle ní šlo o účelové prodloužení prekluzivní lhůty. K druhému žalobnímu bodu žalobkyně opakovaně připomněla, že celní prohlášení bylo vystaveno na základě pravého Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

osvědčení o původu, přičemž v rozhodné době nebyly známy informace o rizikovitosti dovozů zboží z Taiwanu. Žalovaný pak odmítl, že by existoval jakýkoliv důvod pro umělé prodloužení prekluzivní lhůty, v ostatním setrval na své argumentaci z vyjádření k žalobě.

21. Soud následně přistoupil k dokazování podklady předložené žalovaným k otázce prekluze odpovědnosti žalobkyně za správní delikt (přestupek):

- podnět žalovaného k provedení kontroly po propuštění zboží ze dne 8. 8. 2017, č. j. 50248/2017-900000-216, o postoupení informace OLAF č. OCM(2017)11599, kterou žalovaný obdržel 26. 7. 2017: uvádí se zde, že tato zpráva shrnuje průběh vyšetřování případů č. OF/2015/202/B1 a OF/2015/1332. Žalovaný v podnětu uvedl, že výsledky šetření OLAF zasílá k využití při kontrolách po propuštění zboží s tím, že přílohy zprávy byly uloženy do e-úschovny;

- zpráva (*Mission report*) č. OCM(2017)11599 s českým překladem, u níž si soud při jednání ujasnil, že právě tato byla žalovaným zaslána Celnímu úřadu dne 8. 8. 2017. V úvodu této zprávy je identifikováno, že se týká případů č. OF/2015/0202 a OF/2015/1332. Ve zprávě je rozvedeno, že pozdější z případů se týká dovozů do EU od července 2014 do února 2016, přičemž tato zpráva konkrétně navazuje na původní zprávu č. AM 2016/009, jež se týkala prvního období a vztahuje se k dovozům v období červenec 2014 - červen 2015;

- výpis z vnitřního komunikačního systému (e-SAT) obsahující údaj o zpřístupnění/zápisu výše uvedených dokumentů dne 8. 8. 2017 v 16:33:44 hod.;

- podnět žalovaného k provedení kontroly po propuštění zboží ze dne 23. 8. 2017, č. j. 53333/2017-900000-216, hovoří o postoupení informace navazující na případ č. OF/2015/1332 a na zprávu č. AM 2016/009 s tím, že Zpráva z této mise byla zaslána s podnětem ze dne 8. 8. 2017. Podnět obsahuje též výslovný odkaz na přílohu informace – soubor *Annex_2-Excel_file_with_transshipment data (OLAF2016031)*, který měl být uložen do e-úschovny.

- v návaznosti na to soud provedl též informaci č. OCM(2017)12896, jež se sice nachází ve správním spise, soud si však při jednání ujasnil, že právě tato informace byla zaslána podnětem ze dne 23. 8. 2021, přičemž poukázal na to, že jako příloha této informace byl výslovně označen soubor *Annex_2-Excel_file_with_transshipment data (OLAF2016031)*. Tato informace se týkala jak doplňujících informací k dřívějším dovozům řešeným ve zprávě AM 2016/009, tak dovozů od července 2015 do února 2016;

- výpis z vnitřního komunikačního systému (e-SAT) obsahující údaj o zpřístupnění/zápisu výše uvedených dokumentů dne 24. 8. 2017 v 11:39:48 hod.

22. Obsahem a hodnocením provedených důkazů se soud blíže zabývá v rámci posouzení věci.
23. Ostatní podklady předložené žalovaným se pak již nacházejí ve správním spise (dopis ředitele oddělení vyšetřování DOI ze dne 28. 6. 2017 a excelová tabulka č. OLAF2016031), popřípadě je soud nepovažoval pro posouzení ve věci sporných otázek za relevantní (sdělení k žádosti o stanovisko k trestní povaze jednání spojeného s dovozem předmětného zboží ze dne 18. 8. 2017). Soud neprováděl ani zprávu č. AM 2016/009 a další podklady, jimiž žalobkyně odkazovala obsah správního spisu, když i sama žalobkyně po poučení, že obsahem správního spisu se samostatně dokazování neprovádí, na těchto návrzích netrvala. Zprávu č. AM 2016/009 soud účastníkům pouze předestřel a dotazem u žalovaného dále ověřil, že tato zpráva byla zaslána Celnímu úřadu až později v souvislosti se zprávou Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

OCM(2017)11599 (viz výše), žádný dřívější podnět Celnímu úřadu zasílán nebyl. V souvislosti s tím soud dále rozvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že by byla předmětná zpráva Celnímu úřadu zaslána dříve, resp. že by se s ní dříve jakkoli seznámil.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Na základě přezkumu napadeného rozhodnutí pak dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Pokud jde o namítanou prekluzi odpovědnosti žalobkyně (**první žalobní bod**), soud co do obecných východisek odkazuje na zrušený rozsudek a na rozsudek NSS. Shrnuje, že pozdější právní úprava pro žalobkyni příznivější není, protože je potřeba vycházet z úpravy obsažené v § 298 odst. 3 celního zákona. Pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je rozhodující, kdy se do dispoziční sféry správního orgánu prvního stupně (zde celního úřadu) dostane informace o možném porušení zákona, bez ohledu na to, jaké závěry poté správní orgán z této informace dovodí. Musí se však jednat o nashromáždění takových informací, z nichž je alespoň v základních rysech zřejmé, v čem konkrétně má porušení zákona spočívat.
26. Soud připomíná, že ze správního spisu, vedeného elektronicky a předloženého soudu na nosiči DVD, již dříve zjistil, že se v něm nachází Zpráva OLAF, přičemž v tomto ohledu stejně jako správní orgány nerozlišoval jednotlivé dílčí dokumenty obsažené ve složce 01_1474-5/2018-510000-12 spisu celního úřadu, tj. původní zprávu z roku 2016, č. AM 2016/009 (soubor 05_ID-559168/2016-510000), následnou informaci OLAF č. OCM(2017)12896-30/06/2017 (soubor 06_ID-1097326/2017-510000) a její přílohy, tj. dopis ředitele oddělení vyšetřování DOI ze dne 28. 6. 2017 a soubor označený jako „Annex_2-Excel_file_with_transshipment_data (OLAF2016031)“ (soubory 07_ID-1098274/2017-510000 a 08_ID-939894/2017-510000).
27. Soud přitom dovodil, že tyto dokumenty představovaly klíčový zdroj informací ohledně pravosti a správnosti údajů o zemi původu v celním prohlášení. Soud zde podotýká, že tabulková příloha obsahovala zcela konkrétní informace, podle nichž bylo možné předmětnou zásilku, o níž v nynějším řízení jde, identifikovat: na 25. řádce tabulky se nachází mezinárodní označení České republiky (CZ), datum exportu a identifikace čísla kontejneru MSKU3813355, jež se shoduje s číslem kontejneru uvedeným již na celním prohlášení ze dne 16. 9. 2014. Tomuto číslu kontejneru pak odpovídá i popis zboží na str. 2 tabulky jako „Washers“, neboli ocelové podložky. Právě tato identifikace je nepochybně příčinou ztotožnění příslušného celního prohlášení žalobkyně (JSD MRN 14CZ6100001E2RCAC1). Je totiž zjevné, že kontrola nebyla zahájena namátkově, ale cíleně (podle obsahu správního spisu toliko na základě zpráv OLAF). Jakkoli se tak daná tabulka netýká jen předmětného dovozu a neobjevuje se v ní např. název žalobkyně či odběratele zboží, bylo nepochybně možné zcela přesně identifikovat nesprávné celní prohlášení žalobkyně. Již tyto dokumenty tak podle přesvědčení soudu umožnily Celnímu úřadu předběžné právní zhodnocení možného porušení zákona. Počátek běhu prekluzivní lhůty tak nelze vztahovat k okamžiku vyhotovení zprávy o kontrole dne 5. 1. 2018, ale k okamžiku, kdy se Celní úřad nejpozději seznámil se Zprávou OLAF.
28. K námitce žalobkyně, že se ve správním spise nachází ještě zpráva OLAF č. AM 2016/009, u níž je uvedené dřívější datum konverze (27. 9. 2016), kdy jí tedy již žalovaný nejspíše měl Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

k dispozici, pak soud uvádí, že ke všem výše uvedeným podkladům přistupoval komplexně (takto je i „zazkratkoval“). Zdůrazňuje přitom, že Celní úřad ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží a zejména pak žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázali jak na zprávu č. AM 2016/009, tak na informaci č. OCM(2017)12896-30/06/2017, přičemž vycházeli zejména z přílohy č. 2 uvedené informace, tj. excelové tabulky obsahující údaje o tam konkretizovaných zásilkách. Žalovaný její význam shrnul v napadeném rozhodnutí následovně: *„Přílohou Zprávy OLAF No. AM 2016/009, číslo případu OF/2015/1332, Informace č. OCM(2017)12896-30/06/2017 (žalovaný tak výslovně odkázal i na informaci z roku 2017, pozn. soudu), je komplexní tabulka získaných informací od orgánu DOI, ze které vyplývá ucelený řetězec událostí potvrzující výše uvedené zjištění, viz tabulka v souboru „Annex_2-Excel_file_with_transshipment data (OLAF2016031)“...“* Nelze mít proto pochybnosti o tom, že především ona tabulka byla rozhodujícím podkladem, z něhož správní orgány vycházely (srov. též body 27 a 29 zrušeného rozsudku). Předmětná tabulka byla jednoznačně přílohou zprávy OLAF označené jako Informace č. OCM(2017)12896-30/06/2017, neboť číselné označení souboru (OLAF201603) je uvedené v seznamu příloh tohoto dokumentu. Proto také soud původně vycházel z data konverze (27. 7. 2017) uvedeného u souboru obsahující Informaci č. OCM(2017)12896-30/06/2017, jakkoli ta „jen“ navazovala na předchozí zprávu č. AM 2016/009 [a na zprávu OCM(2017)11599, o níž však soud původně nevěděl, neboť nebyla součástí jemu předloženého správního spisu]. Určitá excelová tabulka měla být sice přílohou i této původní zprávy AM 2016/009, nicméně ta nebyla blíže identifikována a především není součástí tohoto souboru a nenachází se ani jinde ve správním spise – není tak zřejmé, zda žalovaný tuto tabulku vůbec obdržel, a i kdyby ano, lze předpokládat, že Celní úřad z ní vycházet nemohl, pokud jí neměl k dispozici.

29. Na výše uvedeném přitom nemůže nic změnit ani skutečnost, že Celní úřad v příkazu i prvostupňovém rozhodnutí v rámci vymezení podkladů pro rozhodnutí hovořil jen o zprávě č. AM 2016/009. Z výše uvedeného je zřejmé, že jednotlivé dokumenty spolu souvisí, navazují na sebe (tak, jak se vyvíjelo i vyšetřování ze strany OLAF) a všechny se vztahují k jednomu případu evidovanému pod č. OF/2015/1332. Z odůvodnění správních rozhodnutí, jakož i Zprávy o kontrole vyplývá, že správní orgány z těchto dokumentů vycházely komplexně a nerozlišovaly mezi nimi. Prizmatem původních úvah zdejšího soudu, které vycházely z neúplného spisového materiálu žalovaného, soud proto ve zrušeném rozsudku pracoval s tím, že k seznámení s rozhodnými dokumenty OLAFu došlo ke dni 27. 7. 2017, kdy byla vyhotovena pozdější ověřovací doložka převedení dokumentu (konkrétně u informace č. OCM(2017)12896-30/06/2017, obsahující rozhodnou přílohu) do digitální podoby.
30. Jak se ovšem podává z později (ke kasační stížnosti) přiložených podkladů a závěrů Nejvyššího správního soudu, toto byla toliko konverze dokumentu na úrovni žalovaného (nikoli Celního úřadu). Žalovaný (jeho metodický orgán) tak uvedené činil pro své účely (obdobně jako tomu bylo nepochybně i v případě doložky konverze původní zprávy č. AM 2016/009 ze dne 27. 9. 2016). Soudu se nepodařilo zjistit, že by v daný okamžik rozhodnými informacemi disponoval přímo Celní úřad. Z provedeného dokazování při ústním jednání vyplynulo, že teprve následně byly podklady přeposlány Celnímu úřadu (první podnět byl ze dne 8. 8. 2017, č. j. 50248/2017-900000-216). Přílohou tohoto podnětu byla další zpráva OLAF č. OCM(2017)11599, jež shrnovala dosavadní průběh šetření případů, mj. i případu pod č. OF/2015/1332, k němuž se vztahovala původní zpráva č. AM 2016/009. V tomto podnětu byl zároveň Celní úřad informován, že obsáhlé přílohy zprávy Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

OLAF byly uloženy do společného datového uložště, kde se s nimi mohl seznámit. Z vyjádření žalovaného a výpisu z vnitřního komunikačního systému (e-SAT) se pak podává, že podnět byl Celnímu úřadu prostřednictvím vnitřního komunikačního systému zpřístupněn dne 8. 8. 2017 v 16:33:44 hod.

31. Z provedených důkazů též vyplývá, že další podklady (tentokrát šlo o informaci OLAF č. OCM(2017)12896, jež se nachází i ve správním spise a na níž se správní orgány výslovně odkazují) žalovaný Celnímu úřadu zaslal s podnětem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 53333/2017-900000-216 (dle výpisu z e-SAT doručeno Celnímu úřadu dne 24. 8. 2022). Soud se tak ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že roční prekluzivní lhůta počala běžet nejpozději dne 24. 8. 2017, kdy Celní úřad obdržel informaci OLAF č. OCM(2017)12896, s níž jednoznačně pracoval, a především, kdy se mohl seznámit s jejími přílohami, zejména pak excelovou tabulkou, jakožto rozhodujícím podkladem pro svůj postup, jež byla přílohou uvedené informace.
32. V každém případě nemohla prekluzivní lhůta začít běžet dříve, než dne 8. 8. 2017, kdy byl Celnímu úřadu zaslán první podnět č. j. 50248/2017-900000-216 společně s předchozí informací, resp. zprávou OLAF č. OCM(2017)11599 a kdy mu byly zpřístupněny její přílohy v rámci e-úschovny, jak tvrdil sám žalovaný. Přestože o této zprávě správní orgány dříve ve svých rozhodnutích nehovořily a zpráva jako taková není obsažená ani ve správním spise, nemá soud důvodu pochybovat o tom, že přílohou této zprávy byla i rozhodná excelová tabulka, jak naznačuje podnět z 8. 8. 2017, jenž hovoří o rozsáhlých přílohách zprávy OLAF, a především, jak lze dovodit i z vyjádření žalovaného ze dne 9. 9. 2022.
33. Ze správního spisu, dodatečně předložených podkladů žalovaného a ani z tvrzení obou účastníků řízení se přitom nepodávají žádné indicie, že by uvedeným podnětům snad předcházela ještě nějaký dřívější podnět (resp. že by byly rozhodné dokumenty OLAFu Celnímu úřadu dříve zpřístupněny jiným způsobem). Žalobkyně namítala, že zde existovala ona původní zpráva č. AM 2016/009, u níž je doložka konverze datována dokonce dnem 27. 9. 2016. Tento údaj, stejně jako údaj o konverzi u informace OLAF č. OCM(2017)12896, je ovšem ve světle výše uvedeného zcela nerozhodný. Tato skutečnost totiž vypovídá jen o tom, kdy mohl mít tuto zprávu k dispozici žalovaný, neodpovídá však na otázku, kdy se mohl s rozhodnými informacemi poprvé seznámit správní orgán prvního stupně – Celní úřad (celní orgány podle všeho nemají jednotný elektronický systém, ale komunikují prostřednictvím vnitřního komunikačního systému e-SAT, přičemž přístup k dokumentům žalovaného ze strany celních úřadů je možný jen prostřednictvím odkazu na e-úschovnu). Přestože tedy žalovaný měl k dispozici prvotní zprávu OLAF již v roce 2016, což i při jednání připustil, nelze z toho ohledně počátku běhu prekluzivní lhůty ničeho dovozovat. Pro tento počátek je i podle závěrů Nejvyššího správního soudu rozhodné, kdy se s informacemi mohl seznámit Celní úřad, jako samostatný (a věcně příslušný) správní orgán.
34. Konečně, nad rámec výše uvedeného, lze dodat, že ani v časové prodlevě takřka jednoho roku mezi získáním prvotních informací a předáním podnětu věcně příslušnému správnímu orgánu, nelze bez dalšího shledávat snahu o umělé prodlužování zákonem stanovené prekluzivní lhůty, jak namítala žalobkyně; tím spíše ne v situaci, kdy správní orgány vycházely především z přílohy pozdější informace OLAF OCM(2017)12896. Jinými slovy sama zpráva č. AM 2016/009 nepředstavovala rozhodný zdroj informací pro jejich postup (srov. výše). Soud zde vyšel též z toho, že šetření OLAFu probíhalo v určitém Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

časovém rámci, neustále se vyvíjelo a neustále byly získávány nové informace. Postup žalovaného tak nelze žádným způsobem označit za zneužívající.

35. Soud tak uzavírá, že v situaci, kdy k zahájení správního řízení, za něž je nutné považovat vydání (a doručení) příkazu, došlo dne 8. 8. 2018, jednoroční subjektivní lhůta k zahájení řízení ve věci neuplynula. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt proto nezanikla. První žalobní bod nemohl být důvodný.
36. Soud proto mohl přistoupit k posouzení námitek **druhého žalobního bodu**, a to otázky možné liberace. Úvodem soud připomíná, že žalobkyně byla uznána vinnou za spáchání správního deliktu (přestupku) podle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, podle kterého se deliktu dopustí právnická či podnikající fyzická osoby, která *poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví*. Pro naplnění skutkové podstaty tak bez dalšího postačuje předložení nesprávných údajů či dokladů, jak učinila žalobkyně, aniž by bylo třeba, aby deklarant o pochybení věděl či mohl vědět. Předmětný delikt je navíc postaven na objektivní odpovědnosti pachatele bez nutnosti zavinění. Jedinou možností, jak se objektivní odpovědnosti zprostit, je naplnění liberačních důvodů.
37. Podle § 298 odst. 1 celního zákona platilo, že *právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*. Později jej nahradil § 52 odst. 1 nového celního zákona (zákona č. 242/2016 Sb.) totožného znění, který byl s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky zrušen a nahrazen (obecným) ustanovením § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomuto soud pro pořádek dodává, že pozdější úprava nepřináší pro žalobkyni příznivější změny, soud proto bude stejně jako žalovaný vycházet právě z § 298 celního zákona.
38. Ve shodě se žalovaným musí soud rovněž zdůraznit, že možnost liberace dle citovaného ustanovení je institutem zcela výjimečným, který lze uplatnit jen v úzce vymezeném okruhu odůvodněných případů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Afs 456/2019 - 37). Liberace přitom předpokládá skutečně aktivní konání (snahu) osoby porušení právní povinnosti zabránit (předejít), a to způsobem odpovídajícím povaze její činnosti; na ni pak též leží důkazní břemeno (v podrobnostech srov. komentář k § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky in BOHADLO, D. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2022). Stran obecných východisek při posuzování liberace soud odkazuje i na svůj rozsudek ze dne 24. 3. 2022, č. j. 15 Af 37/2019 - 64, bod 48, řešící jiný případ téže žalobkyně.
39. Podstata argumentace žalobkyně stojí na tom, že celní prohlášení přesně odpovídalo všem dokladům, vč. osvědčení o původu zboží, a po ní proto nelze požadovat, aby sama zjistila, že údaj o původu zboží je nesprávný (zvláště pokud k odhalení této skutečnosti muselo proběhnout šetření OLAF). Soud této úvaze do jisté míry rozumí, na druhé straně ovšem nelze přehlížet, že žalobkyně ve skutečnosti nevynaložila žádné nadstandardní úsilí, kterým by riziko možného pochybení minimalizovala. Žalobkyně vycházela z příslušných dokladů, které měla k dispozici, nicméně to je bezpochyby žádoucím pravidlem, nikoli projevem mimořádné snahy deklaranta. Žalobkyně totiž jinými slovy říká, že z jí dostupných dokladů sama o chybných údajích nevěděla a nepočínala si ani nijak nedbale, čímž podle soudu fakticky míří na otázku svého zavinění. Pro otázku liberace ovšem není

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozhodné, jestli žalobkyně o pochybení věděla či vědět mohla, ale zda vynaložila veškeré (nikoli standardní či dle jejího názoru dostatečné) úsilí, aby deliktu zabránila. Soud souhlasí se žalovaným, že pokud by na tuto argumentaci přistoupil, fakticky by popřel objektivní povahu odpovědnosti žalobkyně. Potom by se totiž odpovědnosti zprostil prakticky každý deklarant, který by se odvolal na to, že vycházel z předložených dokumentů, o nichž neměl důvod pochybovat.

40. V této souvislosti je pak relevantní argument žalovaného, že žalobkyně se případu ujala zcela dobrovolně v rámci svého podnikání, od počátku tak byla jako profesionál srozuměna s následky, které by pro ni případné udání nesprávných údajů mohlo mít. Je pak její věcí, jestli se spolehne na „solidnost“ dovozce, s nímž například dlouho spolupracuje, zakázku nepřijme, možnou sankční odpovědnost pojme jako „riziko podnikání“, nebo sama učiní taková opatření, aby riziko co nejvíce minimalizovala. Je přitom nerozhodné, jestli si vyžádá další doklady a potvrzení od dovozce, například i nad rámec vystaveného osvědčení původu (*Certificate of origin*), nebo sama učiní jiné aktivní kroky, kupříkladu v podobě závazné informace o původu zboží ve smyslu čl. 12 celního kodexu (žalobkyně, byť tuto možnost relativizuje, výslovně nepopírá, že by tak mohla učinit). Pro úplnost lze k tomu doplnit, že osvědčení o původu zboží jistě představuje primární podklad pro určení původu, z ničeho však nevyplývá, že by bylo podkladem automaticky a bez dalšího původ zboží závazně osvědčujícím – jedná se v podstatě o základní dokument o původu zboží. Podle soudu z něj proto nelze dovozovat legitimní očekávání žalobkyně ohledně správného původu zboží, jež by pro získání co největší jistoty o původu zboží pro účely deklarace, resp. nyní tvrzené liberace, nevyžadovalo další ověřování (soud též připomíná, že osvědčení nevystavují celní orgány členských států a ani státu vývozu, zde se jednalo o New Taipei City Chamber of Commerce, tedy místní obchodní komoru, jakkoli to neznamená, že by ta nebyla k vydávání osvědčení oprávněná). Lze také připomenout, že i dřívější celní kodex předpokládal možné zpochybnění dokladů o původu zboží (obecně srov. jeho čl. 26 odst. 2 či čl. 68). Jinými slovy, osvědčení bez dalšího nepředstavuje nejvyšší (nejsilnější) možné potvrzení o původu zboží, a jeho existence tak podle soudu nepostačuje k prokázání vynaložení veškerého rozumného úsilí.
41. V návaznosti na výše uvedené soud zdůrazňuje, že žalobkyně mohla přinejmenším trvat na tom, že závaznou informaci předloží dovozce, pokud už žalobkyně namítá, že o závazné informace se žádá *zpravidla* před započítím dovozu. Jakkoli by závazná informace založená na nepravdivých podkladech nemusela být závazná pro celní řízení jako takové (pokud by byla pozdějším šetřením zpochybněna), neznamená to, že by neměla význam pro řízení sankční – žalobkyně by totiž mohla být za takové situace jen stěží sankcionována (samozřejmě, pokud by o nesprávnosti dokladů nevěděla, ani vědět nemohla), což je ostatně zřejmé i z postoje žalovaného, který právě takové opatření jako možné navrhoval – žalobkyně by tím jednoznačně a aktivně projevila snahu případnému porušení právní povinnosti předejít a zásadně byla v dobré víře (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 Afs 338/2019 - 37).
42. Přestože tedy žalobkyně jistě nemá stejné možnosti k šetření skutečného původu zboží jako OLAF, neznamená to, že by neexistoval způsob, jakým by žalobkyně mohla riziko dále minimalizovat (v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pro úplnost pak soud dodává, že na rozdíl od žalobkyně není profesionálem v provádění celní deklarace, aby jí mohl v tomto ohledu radit, jak by měla své Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

podnikatelské přístupy v souladu s požadavkem řádného hospodáře ještě více přizpůsobit možným podvodným jednáním dovozců, poukazuje však na výše uvedené, kde naznačil základní směry možného uvažování a postupu žalobkyně. Pro soud je především rozhodné, že žalobkyně žádné snahy o nadstandardní opatření netvrdila a neprokazovala, byť to byla ona, koho v tomto směru tížilo břemeno tvrzení a důkazní.

43. Omluvou pro žalobkyni nemůže být skutečnost, že neměla žádný důvod o nesprávnosti údajů a dokladů pochybovat, když takový důvod neměl ani celní úřad určení zboží. Pokud by totiž bylo možné spoléhat jen na vstupní údaje a podklady, nebylo by ostatně nutné provádět kontroly po propuštění zboží (§ 127 celního zákona). Celní úřad byl uveden v omyl stejně jako žalobkyně (pokud ta o nesprávnosti údajů skutečně nevěděla), a z propuštění zboží do volného oběhu celním úřadem proto bez dalšího nelze vyvozovat závěry ohledně odpovědnosti žalobkyně (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015 - 60). Právní úprava nepochybně počítá s tím, že se na nesprávnost deklarovaných údajů přijde až později a je pak na deklarantovi, aby z pohledu možných sankčních důsledků prokázal, že přesto vynaložil veškeré úsilí, které rozumně vynaložit mohl. Skutečnost, že odhalení správného původu zboží vyžadovalo rozsáhlé šetření veřejných autorit, neznamená, že po žalobkyni nelze rozumně požadovat, aby postupovala s náležitou péčí (*ad absurdum* by to znamenalo, že čím sofistikovanější podvod, tím více by byl deklarant tzv. „z obliga“). Být se žalobkyně odkazem na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15 a tam citovanou judikaturu) a potřebu „zdravého rozumu“ snaží své potrestání rámovat jako nesmyslné až absurdní, ve skutečnosti se tento případ nijak neodlišuje od uplatňování objektivní odpovědnosti ve standardních případech napříč různými oblastmi veřejné správy. Po žalobkyni bylo lze rozumně požadovat, aby učinila jakékoliv dostupné kroky k zabránění spáchání přestupku. To samozřejmě neznamená, že by tím mělo být porušení právní povinnosti zcela zabráněno (potom by ostatně ani nedošlo k naplnění skutkové podstaty), podstatná by byla aktivní snaha žalobkyně, již ovšem soud vůbec neshledal. Ani druhý žalobní bod proto nemohl být důvodný.
44. Konečně, pokud jde o námitky **třetího žalobního bodu**, soud předesílá, že předmětem nynějšího řízení je potrestání žalobkyně za uvedení nesprávných údajů do celního prohlášení, nikoli za existenci celního dluhu (již vůbec pak předmětem řízení není případné doměření antidumpingového cla). Skutečnost, zda žalobkyně deklarovala nesprávné údaje, je přitom zcela nezávislá na tom, jestli jí vznikl celní dluh. Lze s ní ovšem souhlasit potud, že v případě, pokud by byly závěry celních orgánů ohledně existence celního dluhu shledány jako nesprávné, mohlo by to mít relevanci z pohledu výše uložené pokuty – celní úřad ve svém rozhodnutí v rámci úvah o výši pokuty výslovně k její tíži zohlednil fiskální dopad celé věci.
45. Aplikovatelností nařízení č. 91/2009 o antidumpingových clech na případ žalobkyně se již ovšem zdejší soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 8 Af 27/2018 - 50. V tomto rozsudku posuzoval žalobu právě proti rozhodnutí celního úřadu o doměření antidumpingového cla a dospěl k závěru o nedůvodnosti argumentace žalobkyně. Nyní rozhodující senát nemá důvod se od dříve vyslovených závěrů odchýlit, proto z nich zcela vychází.
46. Soud zdůrazňuje, že v době podání celního prohlášení (16. 9. 2014) bylo bezpochyby v platnosti nařízení č. 91/2009, jež na předmětné zboží pocházející z Čínské lidové republiky vztahovalo antidumpingové clo. Nařízení č. 2016/278, jež antidumpingové clo Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

na dané zboží zrušilo, vstoupilo v platnost (účinnost) až dne 28. 2. 2016, tedy až dlouho po podání nesprávného celního prohlášení ze strany žalobkyně a propuštění zboží do volného oběhu. Na předmětné zboží se proto zrušení antidumpingového cla neuplatnilo.

47. V citovaném rozsudku pak zdejší soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 7. 11 2018, č. j. 2 Afs 332/2016 -52, či ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018 - 40, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018 - 29), podrobně rozvedl, že antidumpingové clo bylo nařízením č. 2016/278 zrušeno jen *pro futuro* a nikoliv zpětně. Celním orgánům tak nic nebránilo, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení č. 91/2009 i poté, co bylo nařízením 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení.
48. Z toho pak jednoznačně vyplývá, že celním orgánům nic nebránilo k celnímu dluhu (tj. fiskálním dopadům projednávané věci) přihlídnout v rámci úvah o výši pokuty (konkrétně povahy a závažnosti deliktu). Nijak nepochybily, pokud při tom nařízení 2016/278 a zrušení antidumpingového cla nezohlednily. Soud proto nenašel důvod rušit napadené rozhodnutí ani ve vztahu k uložené pokutě.
49. Pro úplnost pak soud dodává, že neshledal ani prostor pro přistoupení k moderaci výše pokuty ve smyslu § 65 odst. 3 ve spojení s § 78 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyně se moderace domáhala s odkazem na jí tvrzené liberační důvody, které soud jako dostatečné neshledal, přičemž je neshledává dostatečné ani pro přistoupení k moderaci sankce (v podrobnostech odkazuje na vše výše uvedené). Zdůrazňuje přitom, že i moderace sankce je výjimečným institutem, který přichází v úvahu jen tehdy, pokud by soud dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26).
50. Jakkoli žalobkyně jiné námitky k nepřiměřenosti sankce nevznesla, soud pro úplnost dodává, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, což činí jen 1,25% z horní hranice sazby [4 000 000 Kč dle § 294 odst. 2 písm. a) celního zákona]. Soud tudíž pokutu, a to ani v absolutních, ani v relativních měřítcích neshledává jako zjevně nepřiměřeně vysokou (k možnosti moderace sankce uložené při samé spodní hranici srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 65). Soud proto nenašel důvody pro snížení uložené pokuty, tím spíše ne pro upuštění od uložení pokuty – v tomto ohledu není podle soudu bez významu ani to, že žalobkyně (jakkoli uvedení nepravdivých údajů nezpochybňuje) ve skutečnosti nereflektuje své pochybení, odmítá, že by jakkoli pochybila či postupovala nedůsledně. Nelze proto říci, že by byl pro ni celý případ náležitým poučením z pohledu nastavení vnitřních procesů apod.
51. Moderačnímu návrhu soud proto nevyhověl.

VIII. Závěr a náklady řízení

52. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a tak jí v souladu s § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

soudem. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.